

Vad är sanning? – Nummer ett

Sanningens ramverk: Uppenbarelse, profetiska paralleller samt Alfa och Omega

Jeff Pippenger

2023-08-05

Innan vi tar upp ämnet vad sanning är, noterar vi att vi har inlett denna studie med de tre första verserna i Uppenbarelsesbokens första kapitel och därefter tillagt en artikel om Elia. Några av syftena med dessa studier är att identifiera Förenta staternas roll i profetian, att öppna budskapet i Jesu Kristi uppenbarelse, att erkänna profeternas roll som symboler för Guds folk samt att överväga innebörden av vad det betyder att Jesus är Alfa. Vi visade att de tre första verserna i Uppenbarelsesboken överensstämmer med och står i samklang med de sista verserna i Uppenbarelsesboken, och i båda fallen, både i början och i slutet, identifierar Jesus sig själv som Alfa och Omega, början och slutet, den förste och den siste.

Vi använde en kortfattad framställning om Elia i den andra studien för att påvisa att Bibelns inledande verser överensstämmer med de avslutande verserna i både Gamla och Nya testamentet, och vidare att Nya testamentets inledande verser också överensstämmer med början eller slutet, hur man än väljer att betrakta Bibeln, antingen som en helhet eller som två testamenten.

En annan punkt som vi söker utveckla är förståelsen att Gudomen har verkat för att långsamt uppenbara gudomen genom historien. Därför har vi framhållit att allteftersom tiden fortskrider i det bibliska temat om förbundshistorien, uppenbarade Gud steg för steg alltmer av sin karaktär genom symboliken i sina olika namn. Den Allsmäktige Guden talade till Abraham, och samme Gud talade till Mose, men meddelade Mose att hans namn från den tiden och framåt skulle vara känt som Jehova. När sedan Kristus kom, uppenbarade Han sig med ett namn som var okänt i Gamla testamentet, bortsett från ett uttryck av detta namn av en babylonier i Daniels tredje kapitel. Jesus identifierade inte bara att Han var Faderns enfödde, utan Han identifierade sig också i just den förbundshistorien som Människosonen. Gud gav också Millerit-adventismen ett namn när Han ingick förbund med den framväxande adventismen.

”Skall vi i denna tid, då vi är så nära slutet, i vårt handlingsätt bli så lika världen att människor förgäves kan söka efter Guds benämnda folk? Skall någon människa sälja våra särskilda kännetecken såsom Guds utvalda folk för någon fördel som världen har att ge? Skall gunsten från dem som överträder Guds lag betraktas som något av stort värde? Skall de som Herren har kallat sitt folk anta att det finns någon makt högre än den store JAG ÄR? Skall vi sträva efter att utplåna de utmärkande trosdrag som har gjort oss till sjundedagsadventister?” Evangelism, 121.

Det namn som gavs åt sjundedagsadventisterna gavs av Herren, och syster White hänvisar ofta till adventisterna som Guds benämnda folk. ”Benämnd” betyder att vara namngiven. De enda två församlingar som syster White identifierar som Guds benämnda folk är det forntida Israel och det moderna Israel.

Därför vill jag, när vi fortsätter vår studie av Uppenbarelseboken, framhålla att det ”nya namn” som uppenbaras för filadelfierna, vilka också framställs som de etthundrafyrtiofyrtusen, utgör en stor del av den profetiska hemlighet som förseglas upp just innan nådatiden avslutas.

Den som övervinner skall jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig mer gå därifrån; och jag skall skriva på honom min Guds namn och namnet på min Guds stad, det nya Jerusalem, som kommer ner från himlen, från min Gud; och jag skall skriva på honom mitt nya namn. Den som har öra, han höre vad Anden säger till församlingarna. Uppenbarelseboken 3:12, 13.

Det sista varningsbudskapet är budskapet i Jesu Kristi uppenbarelse, och det är en uppenbarelse av hans karaktär.

”De som väntar på Brudgummens ankomst skall säga till folket: ’Se, er Gud.’ De sista strålarna av barmhärtighetens ljus, det sista nådens budskap som skall ges åt världen, är en uppenbarelse av hans kärleksfulla karaktär. Guds barn skall uppenbara hans härlighet. I sitt eget liv och sin egen karaktär skall de visa vad Guds nåd har gjort för dem.” Christ’s Object Lessons, s. 415, 416.

Vi har mycket mer att föra till protokollet beträffande Jesus såsom Ordet, men vi skall nu ta upp ordet ”sanning”. Förståelsen av ”sanningen” och även ordet ”sanning” och även de bokstäver som används för att bilda ”ett sanningens ord” är en förståelse av Kristi karaktär.

Pilatus sade därför till honom: Är du alltså en konung? Jesus svarade: Du säger det själv, att jag är en konung. Därtill är jag född, och för den sakens skull har jag kommit till världen, för att jag skall vittna om sanningen. Var och en som är av sanningen hör min röst. Pilatus sade till honom: Vad är sanning? Och när han hade sagt detta, gick han åter ut till judarna och sade till dem: Jag finner ingen skuld hos honom. Johannes 18:37, 38.

Det grekiska ord som i versen översätts med ”sanning” härrör från ett hebreiskt ord, som också är en bokstav och till och med ett tal. Den första bokstaven i det hebreiska alfabetet är ”alef”. Faktum är att de två första bokstäverna i det hebreiska alfabetet är ”alef” och ”bet”, och de liknar mycket de två första bokstäverna i grekiskan, vilka är alfa och beta. Tillsammans bildar de roten till ordet ”alfabet”. Ordet ”alfa” (från den hebreiska bokstaven alef) används därför som en bokstav, ett ord, ett tal och också som ett av Jesu många namn.

När Pilatus ställde frågan: ”Vad är sanning?” hade Jesus redan sagt honom att anledningen till att Han ”kommit in i världen”, och även anledningen till att Han blivit ”född”, var att vittna om ”sanningen”. Han tillade att ”var och en som är av sanningen hör” Hans röst.

Salig är den som läser och de som hör denna profetias ord och bevarar det som är skrivet i den, ty tiden är nära. Uppenbarelseboken 1:3.

SANNING: G225—Från G227; sanning: – sann, X sannerligen, sanning, verklighet. G227—Från G1 (som en negativ partikel) och G2990; sann (såsom inte fördöljande): – sann, sannerligen, sanning. G1; A. Av hebreiskt ursprung; alfabetets första bokstav: endast bildligt (utifrån dess bruk som siffertal) den första. Alfa.

Jesus sade till honom: Jag är vägen, sanningen och livet; ingen kommer till Fadern utom genom mig. Johannes 14:6.

När Jesus sade: ”Jag är ... sanningen”, sade han att han var en bokstav, ett tal och ett ord, ty bokstaven alfa, ordet alfa och talet alfa är alla ”sanning”. I Daniels bok uppenbarade Kristus sig själv som den underbare räknaren, vilket är betydelsen av det hebreiska ordet ”Palmoni”, som i Daniel åtta översätts med ”den helige som talade med visshet”.

Sedan hörde jag en helig tala, och en annan helig sade till den helige som talade: Hur länge skall synen om det dagliga offret och den förödelsens överträdelse gälla, så att både helgedomen och hären prisges till att förtrampas? Och han sade till mig: Intill två tusen tre hundra dagar; sedan skall helgedomen renas. Daniel 8:13, 14.

Denne ”helige” i vers tretton är ”Palmoni” — den underbare räknaren, eller hemligheternas räknare. I dessa två verser framläggs profetian om de 2300 åren och de två profetiorna om 2520 år. De 2300 åren avser ”helgedomen”, och de två profetiorna om 2520 år avser ”hären”, ty både helgedomen och hären skulle bli nedtrampade av Rom. Profetian om 2520 år representerar ett nedtrampande av Guds helgedom och folk. Tre djupgående, sammanlänkade tidsprofetior just på den punkt i Bibeln där Jesus framställer sig själv som hemligheternas underbare räknare. Det är inte endast så att han valde dessa två verser för att framställa sig själv som tidens Mästare, utan de två verser där han uppenbarar sig själv anger också tiden då han skulle ingå förbund med det moderna andliga Israel, och dessa två verser är även adventismens grundval och centrala pelare.

”Det skriftställe som mer än något annat hade varit både grunden och den centrala pelaren för adventtron var förklaringen: ’Intill två tusen tre hundra aftnar och morgnar; sedan skall helgedomen renas.’ [Daniel 8:14.]” Den stora striden, 409.

Vid ändens tid år 1798 avseglades Daniels bok, och den förste ängelns budskap trädde in i historien och markerade den ökning av profetisk kunskap som ägde rum under den milleritiska rörelsens tid, vilken var början till sjundedagsadventismen. När Daniels bok avseglades för milleriterna, blev ett budskap från Palmoni — ett tidsbudskap — förstått. Guds Ord sviker aldrig, och det identifierar alltid slutet med början. Så kommer det i adventismens slut helt visst att finnas en uppenbarelse av Hans karaktär, såsom det fanns i den milleritiska historien. Detta faktum grundar sig på adventismens början och slut, men det grundar sig också på den uttalade relationen mellan Daniels bok och Uppenbarelsboken. Daniel och Uppenbarelsboken utgör en bok, och i denna framställning är de två vittnen, där den förste är Daniel och den siste är Uppenbarelsboken.

”Daniels bok och Uppenbarelsboken är ett. Den ena är en profetia, den andra en uppenbarelse; den ena en förseglad bok, den andra en öppnad bok.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, volym 7, 972.

Daniel och Uppenbarelsboken är två böcker som utgör en bok, på samma sätt som Bibeln är en bok uppdelad i Gamla och Nya testamentet, eller i början och slutet. I Uppenbarelsboken elva är de två vittnen som framställs som Mose och Elia Gamla och Nya testamentet.

”Angående de två vittnena förklarar profeten vidare: ’Dessa är de två olivträden och de två ljusstakarna som står inför jordens Gud.’ ’Ditt ord’, sade psalmisten, ’är mina fötters lykta och ett ljus på min stig.’ Uppenbarelseboken 11:4; Psalm 119:105. De två vittnena representerar Skrifterna i Gamla och Nya testamentet.” Den stora striden, 267.

Daniel och Johannes är två vittnen som båda blev förföljda, båda förda i fångenskap, båda givna samma linje av profetisk historia att nedteckna, båda representerande de etthundrafyrtiofyra tusen, båda levande i efterdyningarna av Jerusalems förstörelse, båda symboler för död och uppståndelse (Johannes genom den kokande oljan och Daniel genom lejongropen).

Daniel identifierar en särskild uppenbarelse av Kristi karaktär, och han gör det i de två verser som inspirationen kallar den sjundedagsadventistiska kyrkans ”centrala pelare och grundval”. Dessa två verser var ”slutstenen”, den sista sten som lades i de grundvalar som representerades av William Millers verk. Slutstenen förde med sig förståelsen av den himmelska helgedomen, Guds lag, sabbaten, den undersökande domen och de tre änglarna i Uppenbarelseboken fjorton. Daniel är bokens början, Johannes är slutet.

Johannes’ skrifter kommer att identifiera en uppenbarelse av Kristi karaktär vid adventismens slut. Vid det moderna Israels början uppenbarade Han sig som den underbare Talräknaren, Skaparen av allt matematiskt, och vid det moderna Israels slut uppenbarar Han sig som den underbare lingvisten. Han är Skaparen av allt som har med språk att göra, vare sig det gäller språkets struktur, de grammatiska reglerna, orden eller till och med alfabetets bokstäver. Han skapade den kommunikation som förmedlas genom ord, styrs av grammatiska regler vare sig den är skriven eller talad, och skrivs med ett alfabet som var av Hans utformning, och bortom allt detta—är Han Ordet. Genom detta Ord förvandlar Han blindas, oförberedda laodiceer till helgade filadelfier.

Helga dem genom din sanning: ditt ord är sanning. Johannes 17:17.

Det ord som översätts med ”helga” betyder att göra heligt. De etthundrafyrtiofyra tusen kommer att vara heliga, och de kommer att ha uppnått detta karaktärstillstånd genom ”sanningen”, eller man skulle kunna säga genom hans ”ord”, ty Jesus är Ordet och Han är sanningen.

I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Allt blev till genom honom, och utan honom blev inte något till av det som är till. Johannes 1:1–3.

Lägg märke till att detta är det första som Johannes skriver i sitt evangelium. Det motsvarar naturligtvis det första som skrivs i Första Moseboken. Det tillför vittnesbördet något och identifierar tydligare det som sägs i Första Moseboken 1.

I begynnelsen skapade Gud himlen och jorden. 1 Moseboken 1:1.

Ordet som i den första versen översätts med ”Gud” står i plural och anger därmed redan från själva ”betyggynnelsen” att Gud är mer än en. ”I begynnelsen” var Ordet hos Gud och var Gud, enligt Johannesevangeliet. Och Ordet var Skaparen.

Jesus är Ordet, och Han frambringade Bibeln genom att förena gudomlighet med mänsklighet — gudomligheten representerad av den Helige Ande och mänskligheten i personerna hos dem som skrev orden i de böcker som skulle sändas till församlingarna. Således är Bibeln, liksom Jesus, en förening av mänsklighet och gudomlighet. Bibeln är, trots de fallna, köttsliga människornas medverkan, helig, och då var också de män som nedtecknade den heliga.

Vi har också det profetiska ordet, som står så mycket fastare, och ni gör rätt i att hålla er till det såsom till ett ljus som lyser på en mörk plats, till dess dagen gryr och morgonstjärnan går upp i era hjärtan. Framför allt skall ni veta detta, att ingen profetia i Skriften är av egen tolkning. Ty ingen profetia har någonsin burits fram genom någon människas vilja, utan heliga Guds män talade, drivna av den helige Ande. 2 Petrus 1:19–21.

Även om profeterna var heliga män, var de likväl fallna människor, ty alla har syndat och saknar härligheten från Gud. Likväl är Bibeln en förening av det gudomliga och det mänskliga, och den är helig, ty Guds Ord kom för att i sitt liv och i sitt skrivna Ord visa att mänsklighet förenad med gudomlighet inte syndar. Det som är sant om Bibeln är sant om Kristus, ty han är Bibeln.

Jesus tog på sig syndigt kött och syndade aldrig och gav därigenom exemplet att mänskligheten, förenad med gudomlighet, inte syndar.

”Berättelsen om Betlehem är ett outtömligt ämne. I den är ’djupet av Guds rikedom, vishet och kunskap’ dolt. Romarbrevet 11:33. Vi häpnar över Frälsarens offer när Han bytte himlens tron mot krubban och gemenskapen med tillbedjande änglar mot djuren i stallen. Mänsklig stolthet och självtillräcklighet står tillrättavisade i Hans närvaro. Ändå var detta endast början på Hans underbara nedlåtelse. Det skulle ha varit en nästan oändlig förödmjukelse för Guds Son att ta på sig människans natur, även när Adam stod i sin oskuld i Eden. Men Jesus antog mänskligheten när släktet hade försvagats av fyra tusen år av synd. Liksom varje Adams barn tog Han på sig följderna av den stora ärftlighetens lag. Vad dessa följder var visas i historien om Hans jordiska förfäder. Med en sådan arvedel kom Han för att dela våra sorger och frestelser och ge oss förebilden av ett syndfritt liv.” Messias, s. 48.

Jesus är Ordet, och både Jesus och Bibeln är en förening av mänsklighet och gudomlighet. När Jesus frambringade Bibeln genom århundradena, lade han in regler i Bibeln för att låta dem som vill höra, höra. De regler som styr Bibeln är också egenskaper hos hans karaktär.

”I Uppenbarelseboken möts och avslutas alla Bibelns böcker. Här finns fullbordandet av Daniels bok.” Apostlagärningarna, s. 585.

Ordet ”komplement” betyder att fullkomna. Daniels vittnesbörd avslutas i Uppenbarelseboken, vilket gör Daniels vittnesbörd till början och Uppenbarelseboken till slutet. Inledningen av Uppenbarelseboken upprepas i slutet av Uppenbarelseboken, och i den första versen i Daniels första kapitel pågår ett krig mellan det bokstavliga Israel och det bokstavliga Babylon, där Babylon segrar; men vid slutet av prøvotidens historia i Daniel 11:45, 12:1 står det andliga Babylon i krig med det andliga Israel, och till sist förlorar Babylon och Israel triumferar. Liksom det var med Johannes i Uppenbarelseboken överensstämmer början av Daniels vittnesbörd med slutet av hans vittnesbörd. Så, vad är sanning?

Lära är ett ord som betecknar vad en grupp troende uppfattar som rätt. Dess syfte eller användning är inte begränsad till Bibeln eller kristendomen. Inom den så kallade kristendomen finns det sannolikt fler falska "läror" än sanna, ty det andliga Babylon, påvedömet, är en bur för alla orena och avskyvärda fåglar, och dessa fåglar representerar det onda, som upprätthålls och döljs av kyrkor genom falska läror, såsom att lagen har avskaffats. Men det finns sann lära.

"Bereernas sinnen var inte förträngda av fördomar. De var villiga att undersöka sanningshalten i de läror som predikades av apostlarna. De studerade Bibeln, inte av nyfikenhet, utan för att få veta vad som hade skrivits om den utlovade Messias. Dagligen rannsokade de de inspirerade skrifterna, och medan de jämförde skrift med skrift, stod himmelska änglar vid deras sida, upplyste deras sinnen och grep deras hjärtan.

"Varhelst evangeliets sanningar förkunnas, leds de som uppriktigt önskar göra det rätta till ett flitigt rannsokande av Skrifterna. Om, i slutscenerna av denna jordens historia, de för vilka prövande sanningar förkunnas ville följa bereernas exempel, genom att dagligen rannsaka Skrifterna och jämföra de budskap som frambärs till dem med Guds ord, skulle det i dag finnas ett stort antal som är trogna Guds lags föreskrifter, där det nu jämförelsevis finns få. Men när impopulära bibliska sanningar läggs fram, vägrar många att göra denna undersökning. Fastän de inte förmår vederlägga Skriftens tydliga läror, visar de ändå största ovilja att studera de bevis som framläggs. Somliga antar att även om dessa läror verkligen är sanna, så betyder det föga huruvida de tar emot det nya ljuset eller inte, och de håller fast vid tilltalande fabler som fienden använder för att vilseleda själar. Så förblindas deras sinnen av villfarelsen, och de blir skilda från himlen.

"Alla kommer att dömas efter det ljus som har blivit dem givet. Herren sänder ut sina ambassadörer med ett budskap om frälsning, och dem som hör ska han hålla ansvariga för det sätt på vilket de behandlar hans tjänares ord. De som uppriktigt söker sanningen kommer noggrant att pröva de läror som läggs fram för dem i ljuset av Guds ord." Apostlagärningarna, s. 231, 232.

Det finns "läror" som är "evangeliets sanningar", och de behöver undersökas. Somliga, om inte alla, är "prövande sanningar". Sabbaten är en lättförståelig prövande sanning. Det finns sanna och falska läror. Några av de sanna lärorna utgör ett prov för dem som hör dem. Det finns också en typ av sanning som är avsedd för en bestämd tidsperiod. Dessa sanningar kallas "den närvarande sanningen".

"Det finns många dyrbara sanningar i Guds ord, men det är "den närvarande sanningen" som hjorden behöver nu. Jag har sett faran i att budbärarna avlägsnar sig från den närvarande sanningens viktiga punkter för att uppehålla sig vid ämnen som inte är ägnade att ena hjorden och helga själen. Här kommer Satan att ta varje möjlig fördel för att skada verket.

"Men sådana ämnen som helgedomen, i samband med de 2300 dagarna, Guds bud och Jesu tro, är synnerligen ägnade att förklara den tidigare adventrörelsen och visa vad vår nuvarande ställning är, befästa de tvivlandes tro och ge visshet om den härliga framtiden. Dessa har jag ofta sett vara de huvudsakliga ämnen som budbärarna bör uppehålla sig vid." Early Writings, 63.

Adventister använder ofta detta avsnitt för att undvika vad det faktiskt säger. De hävdar att allt som bör framhållas i våra budskap om ”nuvarande sanning” är helgedomen, de 2300 dagarna, buden och Jesu tro. De framför detta påstående för att undvika det som identifieras beträffande dessa fyra ämnen.

Syftet med dessa fyra stora sanningar är att de har varit ”fullkomligt ägnade att förklara den tidigare adventrörelsen och visa vad vår nuvarande ställning är, befästa de tvivlandes tro och ge visshet om den härliga framtiden.” Dessa fyra läror om närvarande sanning är avsedda att visa att adventismens början (den tidigare adventrörelsen) åskådliggör adventismens slut (vår nuvarande ställning). Dessa fyra grundläggande läror är ”fullkomligt ägnade” att förklara principen att slutet åskådliggörs av början. Enligt detta inspirerade uttalande är detta den ”närvarande sanningen” som ”hjorden nu behöver.”

Det forntida Israel är början av Israel, och det moderna Israel är slutet. Det forntida bokstavliga Israel var en förebild för sjundedagsadventfolket från ändens tid år 1798 fram till söndagslagen. Före Kristi första ankomst var ”nuvarande sanning” osedd av judarna, ty de var blinda (laodiceiska) på grund av sitt beroende av seder och traditioner.

”Vi vill förstå den tid i vilken vi lever. Vi förstår den inte ens till hälften. Vi tar den inte ens till hälften till oss. Mitt hjärta bävar inom mig när jag tänker på vilken fiende vi har att möta, och hur illa vi är beredda att möta honom. Israels barns prövningar och deras hållning strax före Kristi första ankomst har gång på gång framställts för mig för att belysa Guds folks ställning i deras erfarenhet före Kristi andra ankomst—hur fienden sökte varje tillfälle att ta herravälde över judarnas sinnen, och hur han i dag söker att förblinda Guds tjänares sinnen, så att de inte skall kunna urskilja den dyrbara sanningen.” Selected Messages, bok 2, 406.

Enligt vår nästa referens hade judarna förlorat ur sikte ”Guds ursprungliga sanning”, och denna ursprungliga sanning för judarna var historien om befrielsen från Egypten. Historien om denna befrielse var deras ursprungliga sanning; det var den sanning de hade fått undervisning om att lära sina barn genom alla generationer. De misslyckades, liksom adventismen har gjort. För att framlägga sanningen för de förblindade judarna satte Jesus in sanningen i en ram.

”På Frälsarens tid hade judarna så övertäckt sanningens dyrbara juveler med traditionens och fabelns bråte, att det var omöjligt att skilja det sanna från det falska. Frälsaren kom för att röja undan vidskepelsens och länge omhuldade villfarelsers bråte och för att infatta Guds ords juveler i sanningens ram. Vad skulle Frälsaren göra om han nu kom till oss, såsom han kom till judarna? Han skulle behöva utföra ett liknande arbete med att röja undan traditionens och ceremoniernas bråte. Judarna blev djupt upprörda när han utförde detta verk. De hade förlorat den ursprungliga sanningen från Gud ur sikte, men Kristus förde den åter fram i ljuset. Det är vårt verk att befria Guds dyrbara sanningar från vidskepelse och villfarelse.”

”Härliga sanningar har begravts ur sikte och har gjorts glanslösa och oattraktiva genom villfarelse och vidskepelse. Jesus uppenbarar Guds ljus och frambringar sanningens sköna strålgans i all dess gudomliga härlighet. De ärligas sinnen fylls av beundran. Deras hjärtan dras i helig tillgivenhet till honom som har frambragt sanningens juveler och framlagt dem för deras förståelse.

”Judarna förstod en del av sanningen och undervisade om en del av Guds ord; men de fattade inte Guds lags vittomfattande natur. Kristus sopade bort traditionens bråte och blottlade den verkliga kärnan och hjärtat i Guds avsikter. När han gjorde detta, blev de uppretade bortom all behärskning. De spred falska rykten från stad till stad om att Kristus förstörde Guds verk. Men medan Jesus avskaffade de gamla formerna, återupprättade han de gamla sanningarna och satte dem in i sanningens ramverk. Han sammanfogade och förenade dem med varandra och gjorde dem till ett fullständigt och symmetriskt system av sanning. Detta var det verk vår Frälsare utförde; och vad skall nu vi göra? Skall vi inte arbeta i samklang med Kristus? Skall vi styras av hörsägen? Skall vi låta våra egna inbillningar dölja Guds ljus för oss? Vi skall läsa uppmärksam, höra med förståelse och också lära andra det som vi har lärt. Vi måste ständigt hungra efter livets bröd, ständigt söka det levande vattnet och Libanons snö, för att vi må kunna leda folket till de levande, svalkande vattnen från sanningens Källa.” Review and Herald, 4 juni 1889.

Vid sin första ankomst ”återupprättade Jesus de gamla sanningarna och inordnade dem i sanningens ramverk. Han sammanfogade och förenade dem med varandra och gjorde dem till ett fullständigt och symmetriskt sanningssystem.” Jesus använde historien från det forntida Israels början för att återupprätta de gamla sanningarna, och han gjorde detta genom att sammanställa dessa sanningar (efter ämne) och förena dem med varandra (parallellt, rad på rad). Han gjorde detta i syfte att befria judarna från de sedvänjor och traditioner som hade förblindat dem. Denna historia var den avslutande historien för det bokstavliga Israel.

Adventismen upprepar historien om det gamla Israels avslutning, och den ram i vilken sanningen skall infogas för att undanröja den laodiceiska blindheten av tradition och sedvänja åstadkoms nu, liksom när Kristus verkade bland judarna. De ”gamla sanningarna” skall infogas i sanningens ”ramverk” för att föra profetiska linjer samman med andra profetiska linjer, ”rad på rad” i parallell, i syfte att möjligen befria en laodicé från hans blindhet. Kristus är vårt föredöme i allt.

Det finns sanningar i Bibeln som benämns lära, och ”det finns många underbara sanningar”, men det finns också ”närvarande sanning”, vilken är ett ”prov för folket i” den ”generation” som lever när sanningen uppenbaras. Profetiskt sker detta i adventismens fjärde generation, och den ”närvarande sanning” ”som är ett prov för denna generation” var inte ett prov för adventismens tidigare generationer.

”Det finns i Skrifterna sådant som är svårt att förstå och som, enligt Petrus’ ord, de olärda och ostadiga förvränger till sitt eget fördärv. Vi kan i detta livet kanske inte förklara innebörden av varje ställe i Skriften; men det finns inga väsentliga punkter av praktisk sanning som kommer att vara höljda i dunkel. När tiden, i Guds försyn, kommer då världen skall provas på den sanning som gäller för den tiden, skall sinnen genom hans Ande påverkas att rannsaka Skrifterna, ja, med fasta och bön, tills länk efter länk utforskas och förenas i en fullkomlig kedja. Varje sakförhållande som omedelbart angår själars frälsning skall göras så klart att ingen behöver ta miste eller vandra i mörker.

”När vi har följt profetians kedja ned genom tiden, har den uppenbarade sanningen för vår tid tydligt blivit sedd och förklarad. Vi är ansvariga för de privilegier som vi åtnjuter och för det

ljus som lyser på vår stig. De som levde i gångna släktled var ansvariga för det ljus som tilläts lysa över dem. Deras sinnen sattes i verksamhet i fråga om olika punkter i Skriften som prövade dem. Men de förstod inte de sanningar som vi gör. De var inte ansvariga för det ljus som de inte hade. De hade Bibeln, liksom vi har; men tiden för uppenbarandet av särskild sanning i förhållande till de avslutande scenerna i denna jords historia är under de sista släktled som skall leva på jorden.

”Särskilda sanningar har anpassats till de förhållanden som har rått i generationerna sådana de har varit. Den nuvarande sanningen, som är ett prov för människorna i denna generation, var inte ett prov för människorna i generationer långt tillbaka. Om det ljus som nu lyser över oss beträffande sabbaten i det fjärde budet hade givits åt generationerna i det förflutna, skulle Gud ha hållit dem ansvariga för det ljuset.” Testimonies, band två, 692, 693.

För dem som må vilja förneka att det finns fyra generationer i adventismens historia vill jag hänvisa till Habackuks tavlor. Ett mycket enkelt sätt att förstå detta faktum är att namnet Laodicea betyder ett folk dömt. Adventismens början förkunnade domens öppnande, och adventismens slut förkunnar domens avslutning. Domens avslutning äger rum i den tredje och fjärde generationen.

Du skall inte göra dig någon bildstod eller någon avbild av något som är uppe i himlen eller nere på jorden eller i vattnet under jorden. Du skall inte tillbe dem eller tjäna dem. Ty jag, Herren, din Gud, är en nitälskande Gud, som låter fädernas missgärning drabba barnen intill tredje och fjärde led, när man hatar mig, men visar barmhärtighet mot tusenden, när man älskar mig och håller mina bud. 2 Moseboken 20:4–6.

Vid domens avslutning kommer den sista generationen av laodiceisk (ett folk som döms) adventism att dömas och utspys ur Herrens mun, såsom det forntida Israel vid Jerusalems förstörelse. Bibliska läror är sanningar, och det finns också prövande sanningar, och därutöver finns närvarande sanningar. Närvarande sanning är alltid en prövande sanning, men den utpekar en prövande sanning som är särskilt avsedd för den generation som för närvarande lever. Sakförhållandet är dock snarare det, att vilken sanning som helst från Guds ord som vi väljer att förkasta, därmed har blivit en prövande sanning som vi just har underkänts i.

Jesus är Guds ord, och Han är sanningen. Han upplyste Pilatus om att anledningen till att Han ”kom” ”till världen” var att ”vittna om sanningen”, och att var och en som hörde Hans röst ”är av sanningen”. Ordet ”sanning” som Pilatus och Jesus talade om kommer från ett hebreiskt ord som översätts med ”sanning” och förekommer etthundratjugosju gånger i Gamla testamentet. Detta hebreiska ord (H571) översätts till olika engelska ord, men i Gamla testamentet återges det nittiotvå gånger som ”truth”. Det är ett av dessa ord som är djupt kraftfullt på många plan.

Det ord som översätts med ”sanning” i Gamla testamentet består av tre hebreiska bokstäver, och i de hebreiska bokstäverna har bokstäverna sina egna definitioner, så att det ord som bildas av bokstäverna förenar de sammantagna betydelseerna hos varje bokstav för att frambringa ordets slutliga betydelse. Ordet ”sanning” består av tre hebreiska bokstäver: den första bokstaven i det hebreiska alfabetet, en bokstav i mitten och den sista bokstaven i det hebreiska alfabetet. ”Sanning” i Gamla testamentet representeras av alfabetets första och sista bokstäver, med en bokstav i mitten!

Detta är definitionen av den bibliska ”lagen om första omnämmandet”. Den första gången ett ämne presenteras är den mest betydelsefulla hänvisningen för ordet, som är ett frö, och det innehåller allt det DNA som är nödvändigt för att frambringa hela berättelsen. Den näst viktigaste hänvisningen i ”lagen om första omnämmandet” är den sista hänvisningen, ty det är där alla de berättelser som uppstår mellan början och slutet knyts samman. ”I Uppenbarelseboken möts och avslutas alla Bibelns böcker”, och Uppenbarelseboken är Bibelns sista bok.

Det hebreiska ord för ”sanning” som vi här betraktar börjar med bokstaven ”Alef”, den trettonde bokstaven är ”Mem”, och den tjugoundra och sista bokstaven är ”Tav”. Naturligtvis finns det olika nyanser i definitionerna av dessa bokstäver beroende på vilken språkforskare man vänder sig till för en definition, men de allmänna definitionerna är mycket upplysande.

א (Alef): Den första bokstaven i det hebreiska alfabetet, och den förknippas ofta med enheten samt representerar det gudomliga och det eviga och symboliserar förbindelsen mellan Gud och skapelsen.

מ (Mem): Hebreiskans trettonde bokstav och förknippas ofta med vatten.

ת (Tav): Den sista bokstaven i det hebreiska alfabetet, och den bär betydelsen av ”märke” eller ”tecken”. Den förknippas ofta med begreppet fullbordan eller skapelsens ”sigill”. I forntida hebreiska hade bokstaven Tav formen av ett kors.

Det hebreiska ord som översätts med ”sanning” och som vi här betraktar består av tre bokstäver, vilka tillsammans representerar det eviga evangeliet. Vad? Detta är lätt att känna igen om du förstår att de tre änglarnas budskap är det eviga evangeliet. Det är igenkännbart därför att innebörden i dessa tre bokstäver representerar de tre änglarnas budskap.

Den första ängeln i Uppenbarelseboken fjorton identifierar det eviga evangeliet och uppmanar därefter hela världen att ”frukta Gud” och förhärliga honom genom att tillbe Skaparen. Definitionen av (Aleph), den första av dessa tre bokstäver, är ”den gudomlige, evige Guden, och såsom mänsklighetens Skapare den Gud som människorna vördnadsfullt bör frukta och tillbe.”

Alef representerar den förste ängels budskap.

Den andre ängels budskap kallar människorna ut ur Babylon, anger när den helige Ande utgjuts och identifierar Babylons uppror. Definitionen av (Mem) förknippas med vatten, (symbolen för Andens utgjutande) och det är alfabetets trettonde bokstav; talet tretton är en symbol för uppror och identifierar därmed Babylon. Mem representerar den andre ängels budskap.

Den tredje ängeln varnar människorna för att ta emot vilddjurets märke, identifierar två klasser av tillbedjare och Guds vrede. Definitionen av (Tav) är att det representerar ett ”märke”, (vilddjurets märke); det representerar skapelsens sigill (Guds sigill). Själva bokstaven har formen av korset. Tav representerar den tredje ängels budskap.

”Vad är den levande Gudens sigill, som sätts på hans folks pannor? Det är ett märke som änglar, men inte mänskliga ögon, kan läsa; ty förstörelsens ängel måste se detta återlösningens märke. Det förståndiga sinnet har sett tecknet av Golgatas kors på Herrens adopterade söner

och döttrar. Synden, lagöverträdelsen mot Guds lag, är borttagen. De är iklädda bröllopsklädnaden och är lydiga och trofasta mot alla Guds bud.

”Herren kommer inte att ursäkta dem som känner sanningen, om de inte i ord och gärning lyder hans befallningar.” Maranatha, 243.

Det hebreiska ord som översätts med ”sanning” består av tre bokstäver som var och en har sina egna definitioner. Dessa tre definitioner är också de tre änglarnas budskaps definitioner. De är också den första ängels budskaps definitioner, ty den första ängels budskap var budskapet vid adventismens början och den tredje ängels budskap är budskapet vid adventismens slut. Eftersom Jesus illustrerar slutet med början, äger den första ängeln alla den tredje ängels budskaps profetiska vägmärken. Därigenom blir de tre hebreiska bokstävernas definitioner symboler inte bara för den tredje ängels budskap, utan också symboler för den första ängels budskap.

Johannes fick i Uppenbarelseboken befallning att skriva ner det som då var, och därigenom skulle han samtidigt skriva ner det som skulle vara i framtiden. Han nedtecknade början för att belysa slutet. I otvetydiga ordalag har sjundedagsadventisterna blivit underrättade om att studera och förkunna milleriternas budskap, vilket är den första ängels budskap. Genom att studera och förkunna dessa sanningar och denna historia skall vi förkunna den tredje ängels budskap och upprepa den första ängels historia.

”Gud ger oss inte ett nytt budskap. Vi skall förkunna det budskap som 1843 och 1844 förde oss ut ur de andra kyrkorna.” Review and Herald, 19 januari 1905.

”Alla de budskap som gavs från 1840–1844 skall nu göras kraftfulla, ty det finns många människor som har förlorat orienteringen. Budskapen skall gå till alla församlingarna.” Manuscript Releases, band 21, 437.

”De sanningar som vi mottog 1841, ’42, ’43 och ’44 skall nu studeras och förkunnas.” Manuscript Releases, volym 15, 371.

”Varningen har kommit: Ingenting får tillåtas att tränga in som skulle rubba den trosgrund på vilken vi har byggt allt sedan budskapet kom åren 1842, 1843 och 1844. Jag var med i detta budskap, och sedan dess har jag stått inför världen, trogen det ljus som Gud har gett oss. Vi har ingen avsikt att ta våra fötter från den plattform på vilken de sattes, medan vi dag för dag sökte Herren i innerlig bön och sökte efter ljus. Tror ni att jag skulle kunna ge upp det ljus som Gud har gett mig? Det skall vara såsom Evighetens Klippa. Det har lett mig allt sedan det gavs.” Review and Herald, 14 april 1903.

Den förste ängels budskap och den historia i vilken detta budskap framlades motsvarar och illustrerar vår nuvarande historia — med vissa profetiska förbehåll. Båda dessa historiska skeenden framställs också genom de tre bokstäver som den gudomlige språkvetaren använde för att bilda ordet ”sanning”. Och detta ord ”sanning” representerar det eviga evangeliet.

Milleriternas historia vid adventismens början representerar den första ängeln, och historien vid adventismens slut, som representeras av den tredje ängeln, är en parallell historia, men de innehåller vissa skillnader.

Den första ängeln tillkännager domens öppnande och den tredje ängeln tillkännager domens avslutning. Den profetiska struktur på vilken adventismens historia utvecklade sig är identisk både i sin begynnelsehistoria och i sitt slut. Båda ändar kan visas följa de tre stegen hos de tre änglarna när de träder fram i historien. Och dessa tre änglar är också dessa tre bokstäver. Därför är den profetiska händelseföljden vid båda ändarna av adventismen grundad på de tre stegen hos de tre änglarna, vilka är vägmärken som också representeras av de tre hebreiska bokstäver som bildar ordet ”sanning”.

Alfa är adventismens början, Omega adventismens slut, och bokstaven i mitten, som är den trettonde bokstaven, identifierar således adventismens uppror från dess början ända till dess slut.

Vi blir undervisade om var Guds väg är:

Din väg, o Gud, är i helgedomen; vilken gud är så stor som vår Gud? Psaltaren 77:13.

I helgedomen finner vi att Guds väg består av samma tre steg som de tre änglarnas budskap. På förgården leder gudsfruktan en människa till att bära fram ett offer och vinna rättfärdiggörelse. I det heliga representeras helgelsen av bönelivet, framställt genom rökelsealtaret, av studielivet, framställt genom skådebrödsbordet, och av tjänandets liv, framställt genom ljusstakarna. Det allra heligaste representerar domen. När vi äger gudsfruktan, sådan den framställs i den förste ängels budskap, söker vi rättfärdiggörelse vid korsets fot, på förgården. När vi är rättfärdiggjorda (gjorda rättfärdiga) vandrar vi i det helgade livets nyhet (tillväxt i helighet), såsom det representeras av det heliga. Det heliga representerar en kristens verk, sådant det utfördes av milleriterna under den andre ängels budskap, åtföljt av midnattsropet. Rättfärdiggjorda och helgade är vi beredda för domen, representerad av det allra heligaste. Tre steg i helgedomen, vilka bland annat representerar tre teologiska termer — rättfärdiggörelse, helgelse och förhärlikande — och som också representerar de tre änglarnas budskap, och naturligtvis även representerar den förste ängels budskap och naturligtvis också representerar de tre bokstäver som används för att bilda ordet ”sanning”.

På helgedomens förgård finner vi likaså alla tre stegen. Det första steget in i helgedomen måste åskådliggöra helgedomens sista steg, liksom den förste ängeln motsvarar den tredje ängeln. Det första steget i förgården är slaktandet av offret, vilket representerar rättfärdiggörelse. Det andra steget är tvättkaret, där fett (synden) avlägsnas och offret renas före de slutliga stegen. Vattnet i tvättkaret är ett kännetecken för det andra steget. Det tredje steget är det egentliga brännoffret, vilket var en förebild på Kristus på korset där domen fullbordades. Samma tre steg finns i helgedomens första steg, liksom samma tre steg finns i den första ängels budskap. Principen om alfa och omega finns i helgedomen, såsom den finns i de tre änglarnas budskap, såsom den finns i bokstäverna som bildar ordet ”sanning”.

Profetian om de 2300 åren har en identisk struktur. Profetian började med tre dekret och slutade vid den tredje ängels budskaps ankomst den 22 oktober 1844. Profetian framlägger fem profetiska linjer, och historien vid början av profetian om de 2300 åren representerar sluthistorien för var och en av dessa fem profetior. Början och slutet på den fullständiga profetian om de 2300 åren har tre dekret, och den avslutas med tre budskap.

Profetians början år 457 f.Kr. ägde rum i svåra tider och möjliggjorde för judarna att återvända och återuppbygga templet och staden. I enlighet med förutsägelsen fullbordades verket 49 år senare, efter det arbete som påbörjades år 457 f.Kr., under svåra tider. Början av de 49 åren åskådliggör slutet av de 49 åren.

457 f.Kr. markerar början på den profetia som identifierar Kristi smörjelse vid Hans dop. Hans smörjelse markerade början på Hans verk att samla ett folk till att vara medborgare i det nya, inte det gamla, Jerusalem, alldeles såsom det forntida Israel samlades för att återuppbygga det bokstavligen Jerusalem år 457 f.Kr.

457 f.Kr. markerar också början på den profetia som anger när Kristus skulle korsfästas. Syster White sammanför korsets historia med den stora besvikelsen den 22 oktober 1844, och hon sammanför också historien om övergången över Röda havet med den stora besvikelsen. År 457 f.Kr. inträffade en besvikelse som var en förebild till hebréernas besvikelse vid Röda havet, den stora besvikelsen för adventisterna, lärjungarnas besvikelse vid korset och Esras besvikelse år 457 f.Kr.

”Esra hade förväntat sig att ett stort antal skulle återvända till Jerusalem, men antalet som svarade på kallelsen var nedslående litet. Många som hade skaffat sig hus och jordegendomar hade ingen önskan att offra dessa ägodelar. De älskade bekvämlighet och välstånd och var fullt nöjda med att stanna kvar. Deras exempel blev ett hinder för andra, som annars kunde ha valt att förena sitt öde med dem som gick framåt i tro.” Prophets and Kings, 612.

457 f.Kr. markerar också början på den profetia som anger när det forntida Israel skulle skiljas från Gud och evangeliet skulle föras till hedningarna, vilket markerar slutet på en särskild nådatid om 490 år, särskilt för det forntida Israel. 457 f.Kr. markerar därför början på deras nådatid, och år 34 e.Kr. markerar slutet på deras nådatid, vilket är en förebild på att adventismens nådatid började år 1844 och slutar vid söndagslagen.

Det finns ytterligare några interna tidsprofetior i profetian om de 2300 åren, men de bär alla Alfa och Omegas signatur. Deras begynnelse åskådliggör deras avslutningar.

Det är viktigt att lägga märke till att det forntida Israel gjordes till förvaltare av Guds lag och att det moderna Israel gjordes inte bara till förvaltare av Hans lag, utan också till förvaltare av Hans profetior. När Herren ingick förbund med det forntida Israel, gjorde Han dem till förvaltare av de tio budorden såsom de var skrivna på två stentavlor. När Han ingick förbund med det moderna Israel i milleriternas historia, gjorde Han dem till förvaltare av sitt profetiska ord såsom det framställs på Habackuks två tavlor, representerade av pionjärkartorna från 1843 och 1850. Det forntida Israels början belyser det moderna Israels början.

”Herren kallade ut sitt folk Israel och avskilde dem från världen, för att Han skulle kunna anförtro dem ett heligt förtroende. Han gjorde dem till förvarare av sin lag; och genom dem avsåg Han att bevara kunskapen om sig själv bland människorna. Genom dem skulle himlens ljus lysa ut över jordens mörka platser, och en röst skulle höras som vädjade till alla folk att vända sig från sin avgudadyrkan för att tjäna den levande och sanne Guden.

”Hade hebreerna varit trogna sitt anförtrodda ansvar, skulle de ha varit en makt i världen. Gud skulle ha varit deras försvar, och han skulle ha upphöjt dem över alla andra folk. Hans makt och sanning skulle ha blivit uppenbarade genom dem, och de skulle under hans visa och heliga styre ha framträtt som ett exempel på hans regerings överlägsenhet över varje form av avgudadyrkan. Men de höll inte sitt förbund med Gud. De tog efter andra nationers avgudiska sedvänjor; och i stället för att göra sin Skapares namn till lov på jorden drog de det i vanrykte.”

”Ändå måste Guds avsikt fullbordas. Kunskapen om Hans vilja måste förmedlas till världen. Gud lät förtryckets hand drabba sitt folk och förskingrade dem som fångar bland hednafolken. I sin bedrövelse ångrade många av dem sina överträdelser och sökte Herren. Så förskingrade över de hedniska länderna spred de kunskapen om den sanne Guden.

”I denna tid har Gud kallat sin församling, liksom han kallade det forntida Israel, att stå som ett ljus på jorden. Genom sanningens mäktiga klyvyxa — den förste, den andre och den tredje ängeln budskap — har han avskilt ett folk från kyrkorna och från världen för att föra dem in i en helig närhet till sig själv. Han har gjort dem till förvarare av sin lag och har anförtrott dem profetians stora sanningar för denna tid. Liksom de heliga gudsord som anförtroddes åt det forntida Israel, är dessa en helig skatt att förmedla till världen.

Profetian förkunnar att den förste ängeln skulle frambära sitt budskap till ”alla folk och stammar och språk och folkslag”. Den tredje ängeln varning, som utgör en del av samma trefaldiga budskap och är budskapet för denna tid, skall vara inte mindre vitt utbredd. Baneret, på vilket orden ”Guds bud och tron på Jesus” är inskrivna, skall höjas högt. Kraften i det första och det andra budskapet skall förstärkas i det tredje. I profetian framställs detta som förkunnat med hög röst av en ängel som flyger mitt på himlen, och det skall tilldra sig världens uppmärksamhet.

”Det mest fruktansvärda hot som någonsin har riktats till dödliga finns i den tredje ängeln budskap. Det måste vara en förskräcklig synd som nedkallar Guds vrede, oblandad med barmhärtighet. Men människorna lämnas inte i mörker beträffande denna viktiga sak; varningen mot tillbedjan av vilddjuret och dess bild skall ges åt världen före hemsökelsen av Guds domar, så att alla må veta varför domarna drabbar dem och må ha tillfälle att undkomma.” Signs of the Times, 25 januari 1910.

Framställandet av de två tavlorna som en uppfyllelse av Habackuk kapitel två var en uppfyllelse av flera profetior.

Jag vill stå på min vakt och ställa mig på tornet, och jag vill speja för att se vad han skall tala till mig, och vad jag skall svara när jag blir tillrättavisad. Och Herren svarade mig och sade: Skriv uppenbarelsen och gör den tydlig på tavlor, så att den som läser den må kunna löpa. Ty uppenbarelsen gäller ännu för en bestämd tid, men vid slutet skall den tala och inte ljuga. Om den dröjer, så vänta på den; ty den skall förvisso komma, den skall inte utebli.

Se, den som är uppblåst i sin själ har inte ett uppriktigt hjärta; men den rättfärdige skall leva genom sin tro. Habackuk 2:1–4.

Framställningen av både 1843 års pionjärschema och 1850 års pionjärschema var en uppfyllelse av profetian. Studiet av Habackuks tavlor ger rikliga belägg för detta. Men avsnittet i Habackuk lämnar ett viktigt bidrag till denna punkt i vår framställning.

”Jag har sett att 1843 års diagram leddes av Herrens hand och att det inte borde ändras; att siffrorna var sådana som Han ville ha dem; att Hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det förrän Hans hand avlägsnades.” Early Writings, 74, 75.

Efter 1843 gav Herren anvisning om att framställa en annan karta, men att den första (1843) kartan inte skulle ändras, utom genom inspiration.

”Jag såg att sanningen skulle göras tydlig på tavlor, att jorden och allt vad den rymmer tillhör Herren, och att nödvändiga medel inte borde sparas för att göra den tydlig. Jag såg att den gamla kartan var anvisad av Herren, och att inte en enda siffra på den skulle ändras annat än genom inspiration. Jag såg att siffrorna på kartan var sådana som Gud ville ha dem, och att Hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen skulle se det förrän Hans hand drogs bort.” Spalding and Magan, 2.

Under den tid då hon bodde hos broder Nichols (som framställde 1850 års schema), medan han utarbetade schemat, sade syster White att hon såg 1850 års schema i Bibeln.

”Jag såg att Gud var med i publiceringen av kartan genom broder Nichols. Jag såg att det fanns en profetia om denna karta i Bibeln, och om denna karta är avsedd för Guds folk, om den är tillräcklig för en, så är den det för en annan också, och om en behövde en ny karta målad i större skala, behöver alla den i lika hög grad.” Manuscript Releases, volym 13, 359.

Habackuk hade befallt: ”Skriv synen och gör den tydlig på tavlor.” Habackuks två tavlor var symbolen för det förbund Gud slöt med adventismen när Han gjorde dem till förvarare av Sina profetior, alldeles som då Han ingick förbund med det forntida Israel och gav de två lagtavlor och ansvaret att vara lagens förvarare. Men Habackuk identifierar två klasser av tillbedjare i förhållande till tavlorna som skulle göra synen tydlig. Den ena klassen, vars ”själ är uppblåst” och ”inte är rättsinnig”, och en annan klass som betecknas som ”de rättfärdiga”, vilka ”skall leva genom sin tro”.

Sammanhanget i Habackuk visar att de som blir rättfärdiggjorda lever av en tro som grundar sig på det profetiska Ordet, såsom det representeras av de två tavlorna, och därför har de som inte är rättfärdiggjorda förkastat adventismens begynnelse. Den poäng jag önskar framföra grundar sig på ett avsnitt som vi betraktade för en tid sedan. Det lyder:

”Men sådana ämnen som helgedomen, i samband med de 2300 dagarna, Guds bud och Jesu tro, är synnerligen ägnade att förklara den tidigare adventrörelsen och visa vad vår nuvarande ställning är, befästa de tvivlandes tro och ge visshet om den härliga framtiden. Dessa har jag ofta sett vara de huvudämnena vid vilka budbärarna borde dröja.” Early Writings, 63.

Vi har just gått igenom alla dessa fyra sanningar: helgedomen, de 2300 dagarna, Guds bud och Jesu tro. Vi placerade alla dessa fyra sanningar inom den sanningens ram som har varit

”fullkomligt beräknad att förklara den tidigare adventrörelsen och visa vilken vår nuvarande ståndpunkt är”. Denna ram är ”lagen om första omnämmandet”; den är Alfa och Omegas signatur, och den är sanningens ram, ty ordet ”sanning” bär exakt samma signatur som alla de fyra sanningar som betecknas som ”närvarande sanning”, vilken var avsedd att förklara adventismens början.

Om ingenting annat, innebär detta att det ord som översatts med ”sanning”, vilket vi här överväger, utgör den eviga evangeliets ramverk, och det är ramverket för den sista varningsbudskapet, och det är ramverket för den tredje ängelns budskap, och det utgör en stor del av Jesu Kristi uppenbarelse.

Det sista varningsbudskapet, framställt som Jesu Kristi uppenbarelse i de tre första verserna av Uppenbarelséboken kapitel ett, bekräftas en andra gång i slutet av Uppenbarelséboken. Slutet av Uppenbarelséboken vittnar om de första verserna i Gamla testamentet och även om de sista verserna i Gamla testamentet. Genom dessa fyra hänvisningar kan det, med tillämpning av den gudomliga regeln att lägga profetisk linje till profetisk linje, härledas att det sista varningsbudskapet har att göra med Skaparens förhållande till sina skapade varelser. Det har att göra med Hans skaparkraft. Det har att göra med hur Hans skaparkraft förmedlas till Hans församling. Det har att göra med det gudomliga attribut som identifierar slutet med början. Det är ett budskap som kommer strax före nådatidens slut och därtill mer. När allt detta betraktas sammantaget handlar det om Guds skaparkraft! Och det första omnämmandet av Hans skaparkraft finns i början av Första Moseboken, från den första versen till och med kapitel två, vers tre.

I begynnelsen skapade Gud himlen och jorden. Och jorden var öde och tom, och mörker vilade över djupets yta. Och Guds Ande svävade över vattnens yta.

Och Gud sade: ”Varde ljus”; och det blev ljus. Och Gud såg att ljuset var gott; och Gud skilde ljuset från mörkret. Och Gud kallade ljuset dag, och mörkret kallade han natt. Och det blev afton och det blev morgon, den första dagen.

Och Gud sade: ”Varde ett fäste mitt i vattnen, och må det skilja vatten från vatten.” Och Gud gjorde fästet och skilde vattnen under fästet från vattnen ovanför fästet; och det blev så. Och Gud kallade fästet Himmel. Och det blev afton, och det blev morgon, den andra dagen.

Och Gud sade: ”Vattnen under himlen må samlas till en plats, så att det torra blir synligt.” Och det skedde så. Och Gud kallade det torra jord, och vattnens samling kallade han hav. Och Gud såg att det var gott. Och Gud sade: ”Jorden må frambringa gräs, örter som ger frö och fruktträd som bär frukt efter sitt slag, träd i vilka deras frö är, på jorden.” Och det skedde så. Och jorden frambragte gräs och örter som gav frö efter sitt slag, och träd som bar frukt, träd i vilka deras frö var, efter sitt slag. Och Gud såg att det var gott. Och det blev afton, och det blev morgon, den tredje dagen.

Och Gud sade: »Varde ljus på himlavalvet, som skiljer dagen från natten; och de skall vara till tecken och till bestämda tider och till dagar och år. Och de skall vara ljus på himlavalvet och lysa över jorden.» Och det skedde så. Och Gud gjorde de två stora ljusen, det större ljuset till att råda över dagen och det mindre ljuset till att råda över natten; även stjärnorna gjorde han. Och Gud satte dem på himlavalvet till att lysa över jorden, och till att råda över dagen och över natten, och till att skilja ljuset från mörkret. Och Gud såg att det var gott. Och det blev afton,

och det blev morgon, den fjärde dagen.

Och Gud sade: Vattnen må frambringa ett överflöd av levande varelser som röra sig, och fåglar som flyga över jorden under himlens öppna fäste. Och Gud skapade de stora havsdjuren och alla levande varelser som röra sig, vilka vattnen frambragte i överflöd, efter deras arter, och alla bevingade fåglar efter deras arter. Och Gud såg att det var gott. Och Gud välsignade dem och sade: Var fruktsamma och föröka er och uppfyll vattnen i haven, och må fåglarna föröka sig på jorden. Och det vart afton och det vart morgon, den femte dagen.

Och Gud sade: Jorden frambringe levande varelser efter deras slag: boskapsdjur och kräldjur och vilda djur på jorden, efter deras slag. Och det blev så. Och Gud gjorde de vilda djuren på jorden efter deras slag, och boskapsdjuren efter deras slag, och allt som krälar på marken efter deras slag. Och Gud såg att det var gott. Och Gud sade: Låt oss göra människor till vår avbild, lika oss. Och de skall råda över havets fiskar och himlens fåglar och boskapsdjuren och över hela jorden och över alla kräldjur som rör sig på jorden. Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne; till man och kvinna skapade han dem. Och Gud välsignade dem, och Gud sade till dem: Var fruktsamma och föröka er och uppfyll jorden och lägg den under er; och råden över havets fiskar och himlens fåglar och över alla levande varelser som rör sig på jorden. Och Gud sade: Se, jag har givit er alla fröbärande örter som finns på hela jordens yta, och alla träd med frukt som bär frö; åt er skall det vara till föda. Men åt alla jordens djur och åt alla himlens fåglar och åt allt som krälar på jorden, allt som har liv i sig, har jag givit alla gröna örter till föda. Och det blev så. Och Gud såg på allt som han hade gjort, och se, det var mycket gott. Och det blev afton, och det blev morgon, den sjätte dagen. Så fullbordades himlen och jorden med hela sin härska. Och på sjunde dagen fullbordade Gud sitt verk som han hade gjort, och på sjunde dagen vilade han från allt sitt verk som han hade gjort. Och Gud välsignade den sjunde dagen och helgade den, ty på den vilade han från allt sitt verk, som Gud hade skapat och gjort. 1 Moseboken 1:1–2:3.

De föregående verserna utgör hela skapelsens vittnesbörd och betonar att Guds ord äger skapande kraft.

Må hela jorden frukta Herren; må alla världens invånare stå i vördnad inför honom. Ty han talade, och det skedde; han bjöd, och det stod fast. Psaltaren 33:8, 9.

Samma skapande kraft som skapade världen används av Kristus för att förvandla människor.

Den skapande kraft som kallade världarna till existens finns i Guds ord. Detta ord förmedlar kraft; det frambringar liv. Varje befallning är ett löfte; när det antas av viljan och tas emot i själen, för det med sig den Oändliges liv. Det förvandlar naturen och återskapar själen till Guds avbild.

”Det liv som sålunda meddelas blir på samma sätt uppehållet. ”Av varje ord som utgår ur Guds mun” (Matteus 4:4) skall människan leva.” Education, 126.

Jesu Kristi uppenbarelse betonar hur Guds ord förmedlas till människor. Det kommer från Fadern, till Sonen, till en ängel, till en profet som skriver ned det och sänder det till församlingarna. Den kommunikationsprocess som framställs i början och slutet av Uppenbarelseboken åskådliggörs

också genom Jakobs steg med änglar som stiger upp och ned på stegen. Den åskådliggörs genom Sakarjas två gyllene rör som för in oljan i helgedomen. Kommunikationsprocessen mellan Gud och människan är ett ämne i Bibelns profetia, och det budskap som sänds ut innehåller den skapande kraft som gjorde universum. I kommunikationsprocessen i Uppenbarelsebokens första kapitel skall det förstås att det budskap som överlämnas till församlingarna innehåller kraften att förvandla en Laodicea till en Filadelfia.

Vare sig vi betraktar början eller slutet av Gamla eller Nya testamentet, är budskapet detsamma. Gud förmedlar den slutliga varningens budskap, och det innehåller Guds skapande kraft, om det hörs och bevaras av dem som hör. Det budskap som åstadkommer detta är inramat inom den gudomliga ramen av Alfa och Omega. Början, mitten och slutet. De tre hebreiska bokstäver som tillsammans bildar ordet ”sanning” är det eviga evangeliet, och bokstäverna och deras betydelser, liksom det ord de frambringar när de förenas med varandra, symboliserar principen och även Den som är Alfa och Omega. Det framhäver Hans skapande kraft. De tre sista orden i skapelseberättelsen börjar vart och ett med de tre bokstäverna, i den ordning som bildar ordet ”sanning”.

De tre ord som utgör avslutningen på skapelseberättelsen börjar med de tre bokstäver som tillsammans bildar ordet ”sanning”. De tre sista orden i versen börjar med bokstäverna א (Aleph), מ (Mem) och נ (Tav) i denna ordning. Dessa tre ord översätts med ”Gud”, ”skapade” och ”gjorde”. Att vart och ett av dessa tre ord börjar med bokstäverna א (Aleph), מ (Mem) och נ (Tav) i denna ordning understryker ytterligare skapelseberättelsens fullständighet och ordning. Detta mönster har av judiska kommentatorer uppmärksamats som ett intressant språkligt drag i den hebreiska texten.

Skapelseberättelsen börjar med orden ”i begynnelsen”, och den slutar med tre ord som representerar Alfa och Omega, begynnelsen och änden, den förste och den siste. Den skapande kraft som framställs i Första Mosebokens vittnesbörd börjar och slutar med den underbare språkforskarens signatur.

Det första av något som åskådliggör det sista av något är vad profeten Johannes framhävde när han, genom att skriva det som då var, samtidigt skrev det som skulle bli.

Det sista varningsbudskapet från Elia, framställt i slutet av Gamla testamentet, identifierar samma profetiska princip inom ramen för söndagslagskrisen och de annalkande sju sista plågorna.

”Lagen om första omnämmandet” och allt vad den representerar är den ”ram” inom vilken ”nuvarande sanning” ska infogas. Den ramen är ”lagen om första omnämmandet”, som också är ett av Guds kännetecken.

I Daniels bok, som representerar adventismens början, och i Uppenbarelseboken, som representerar adventismens slut, finner vi häpnadsväckande paralleller när vi betraktar dem utifrån principen att det första illustrerar det sista. Daniels bok framställer ett av Jesu kännetecken när den använder namnet Palmoni, som betyder den underbare räknaren av hemligheter. Daniel introducerar också Jesus som ärkeängeln Mikael. Johannes tas i bruk för att göra detsamma som

Daniel, och han identifierar inte matematikens mästare eller änglarnas ledare, utan språkets mästare. När vi betraktar Jesus som alfabetets mästare bör vi beakta Psalm 119, det längsta kapitlet i Bibeln.

Psalm 119 är ett alfabetiskt akrostikon, vilket innebär att begynnelsebokstäverna i varje grupp om åtta verser börjar med samma bokstav. Det finns tjugotvå bokstäver i det hebreiska alfabetet, och därför finns det tjugotvå avdelningar om åtta verser. Varje avdelning börjar med alfabetets bokstav i alfabetisk ordning, och därefter börjar var och en av de åtta verser som hör till den bokstaven med just den bokstaven. Det finns åtta verser för varje bokstav; således blir åtta verser multiplicerat med det hebreiska alfabetets tjugotvå bokstäver etthundrasjuttiosex rader. Psalmen betonar lydnad mot en Gud som är ordningens Gud (därför den akrostiska strukturen), inte kaosets.

Ett annat framträdande tema i Psaltaren 119 är den djupa sanningen att Guds ord är alltillräckligt. Genom hela psalmen används åtta olika termer som syftar på Guds ord: lag, vittnesbörd, föreskrifter, stadgar, bud, domar, ord och förordningar. I nästan varje vers nämns Guds ord. Psaltaren 119 bekräftar inte bara Skrifternas karaktär, utan fastslår också att Guds ord återspeglar själva Guds karaktär. Lägg märke till dessa Guds egenskaper som framställs i Psaltaren 119:

1. Rättfärdighet (verserna 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. Pålitlighet (vers 42)
3. Sannfärdighet (verserna 43, 142, 151, 160)
4. Trofasthet (vers 86)
5. Oföränderlighet (vers 89)
6. Evighet (verserna 90, 152)
7. Ljus (vers 105)
8. Renhet (vers 140)

Psaltaren inleds med två saligprisningar. ”Saliga” är de vilkas vägar är ostraffliga, som lever efter Guds lag, som håller hans stadgar och söker honom av hela sitt hjärta. Detta är lärdomarna för oss i denna stora psalm. Guds ord är tillräckligt för att göra oss visa, fostra oss i rättfärdighet och utrusta oss för varje god gärning (2 Timoteus 3:15–17).

Naturligtvis är Psalm 119 en del av ett ämne som i den religiösa världen i stort sett fortfarande är oavgjort. Det har att göra med vilken vers som är Bibelns mittvers och vilket kapitel som är Bibelns mittkapitel. Om du söker på internet, kommer du att finna de olika argumenten kring vilken bibel man använder och så vidare. Problemet med varje ståndpunkt i denna debatt är att definitionen av Bibelns mitt, vare sig det gäller en vers eller ett kapitel, bör fastställas av Bibelns författare, inte av den mänskliga studenten eller kritikern av Bibeln.

Bibeln lär att det finns en början och ett slut på allting. Allt har sin tid.

Allt har sin tid, och vart uppsåt under himmelen har sin stund: en tid att födas och en tid att dö; en tid att plantera och en tid att rycka upp det planterade. Predikaren 3:1, 2.

Det finns en tid att födas och en tid att dö, men det finns också det liv som äger rum mellan början och slutet av våra liv. Födelsen är ett kort ögonblick i tiden, liksom döden. Livet utgör mitten och har i allmänhet långt mer historia knuten till sig än tiden då vi föds och tiden då vi dör.

Mitten i ”första omnämmandets regel” har i allmänhet mycket mer vittnesbörd än det första och det sista. Att söka en enda vers eller ett enda kapitel i Bibeln och definiera det som mitten är att bortse från de bibliska beläggen, även om början och slutet i huvudsak är tidpunkter; mitten är i allmänhet en tidsperiod. Naturligtvis kommer början, slutet och mitten att stå i samklang med varandra, även om samma kännemärke vid slutet ofta är motsatsen till början.

Jesus identifierade Johannes Döparen som Elia, och de illustrerar båda samma profetiska händelseförlopp; men Elia förföljdes av en ogudaktig kvinna (Isebel), som sökte fångsla och döda Elia, men hon gjorde det aldrig. Johannes, som var en symbol för Elia, blev sökt av en ond kvinna (Herodias) för att fångsla och döda honom, och det gjorde hon. Elia och Johannes är utbytbara symboler, men de har vissa profetiska kännetecken som är motsatta kännetecken och ändå löper parallellt med varandra. Elia dog aldrig; Johannes gjorde det. Att förstå att profetiska vägmärken som är i linje med varandra ofta är motsatser gör det möjligt för dem som vill se att Bibelns mitt är Psaltaren 118.

När vi använder principen om den första omnämmandets regel så som vi har definierat den, finner vi att början av Bibelns mitt är Psalm 117, det kortaste kapitlet i Bibeln, bestående av två verser. Det följs av kapitel 118, som är Bibelns mitt, och kapitel 118 följs av 119, som är det längsta kapitlet i Bibeln och slutet på Bibelns mitt. Den underbare språkvetaren markerar början med det kortaste kapitlet och markerar sedan slutet med det längsta kapitlet. De är två motsatta kapitel. Början är säden, och slutet är där den fullt mogna växten har utvecklats, där alla de vittnesbörd som är belägna inom mitten binds samman. Lägg märke till Psalm 117.

Prisa Herren, alla hednafolk; lova honom, alla folk. Ty hans nådiga godhet är stor över oss, och Herrens sanning varar för evigt. Prisa Herren. Psalm 117:1, 2.

Det ord vi betraktar, vilket består av tre bokstäver, översätts som ”sanning” i vers två och representerar början av mitten av Bibeln (Bibelns mitt utgörs av Psaltaren 117–119). Slutet av mitten är Psaltaren 119. Psaltaren 118 är mitten av mitten. Psaltaren 118 är innesluten mellan de kortaste och längsta kapitlen i Bibeln, och det kortaste, som är början, framlägger ordet ”sanning”, vilket formas av tre bokstäver som representerar det eviga evangeliets tre steg och utgör ramen för förståelsen av sanningen. Denna ram är den princip som representerar Kristi karaktär såsom Alfa och Omega.

Slutet av mittpartiet, som utgörs av kapitel 119, är ett alfabetiskt akrostikon placerat i mitten av Bibeln och betonar den underbare språkvetaren. Fyra gånger i kapitel 119 översätts samma ord med sanning.

Och ta inte sanningens ord helt och hållet ur min mun, ty jag har hoppats på dina domar. Vers 43.

Din rättfärdighet är en evig rättfärdighet, och din lag är sanningen. Vers 142.

Du är nära, o Herre, och alla dina bud är sanning. Vers 151.

Ditt ord är sanning från begynnelsen, och var och en av dina rättfärdiga domar består för evigt.
Vers 160.

Sanningen i dessa verser är en regel i Bibelns profetia som identifierar slutet från begynnelsen, och sanningen i verserna är att Alfa och Omega har satt sin signatur mitt i Bibeln, såsom Han har gjort vid begynnelsen och vid slutet. Den förstes och den sistes signatur är ”ramverket” för framställningen av den tredje ängels sista varningsbudskap. Det sista av mittens avsnitt omfattar fyra verser som använder det ord som översätts med ”sanning”, även om den fjärde hänvisningen översätts enbart med ”sann”. Den sista av dessa fyra verser anger att ordet, ”från begynnelsen”, är ”sant”.

I begynnelsen, i skapelseberättelsen i Första Moseboken ett och två, representeras ordet ”sanning”, även om det inte skrivs direkt, i skapelseberättelsens tre sista ord, ty varje ord börjar, i ordning, med de bokstäver som bildar ordet ”sanning”. I begynnelsen var Ordet, och genom Honom skapades allting, och skapelsens vittnesbörd i Första Moseboken börjar med orden ”I begynnelsen” och slutar med tre ord som representerar de sanningar som är förknippade med ett av Kristi attribut, vilket i Jesaja definieras som beviset på att Han är den ende Guden.

Bibelns mitt (Psaltaren 117–119) börjar i kapitel 117 med att hänvisa till sanningen att början representerar slutet genom bruket av ordet ”sanning”. Ordet är sammansatt av tre bokstäver som representerar det eviga evangeliet och de tre änglarnas budskap, och som identifierar avslutningen på skapelseberättelsen. Slutet av Bibelns mitt är en framställning av alfabetet som den underbare lingvisten frambringade för att befästa förståelsen att det som nu uppenbaras angående hans karaktär står i överensstämmelse med definitionen av ordet uppenbarelse, ty Jesu Kristi uppenbarelse är ett budskap som är avsett att framställa en aspekt av Kristi karaktär som hittills inte fullt ut har erkänts, om ens alls. Uppenbarelsen är förenlig med förbundshistoriens linjer, ty förbundshistorien innefattar vittnesbörd om Guds strävan att uppenbara sig själv genom namn allt eftersom hans historia utvecklade sig.

”Lagens stora principer, av själva Guds natur, är förkroppsligade i Kristi ord på berget. Den som bygger på dem bygger på Kristus, evighetens Klippa. När vi tar emot Ordet, tar vi emot Kristus. Och endast de som så tar emot Hans ord bygger på Honom. ’Ty ingen kan lägga en annan grund än den som är lagd, vilken är Jesus Kristus.’ 1 Korinthierbrevet 3:11. ’Och det finns inte frälsning i någon annan; ty under himmelen finns intet annat namn, bland människor givet, genom vilket vi måste bli frälsta.’ Apostlagärningarna 4:12. Kristus, Ordet, Guds uppenbarelse,—uppenbarelsen av Hans karaktär, Hans lag, Hans kärlek, Hans liv,—är den enda grund på vilken vi kan bygga en karaktär som skall bestå.” Bergspredikan, 148.

Det finns naturligtvis mycket mer att säga om denna sanning, men vi stannar här.